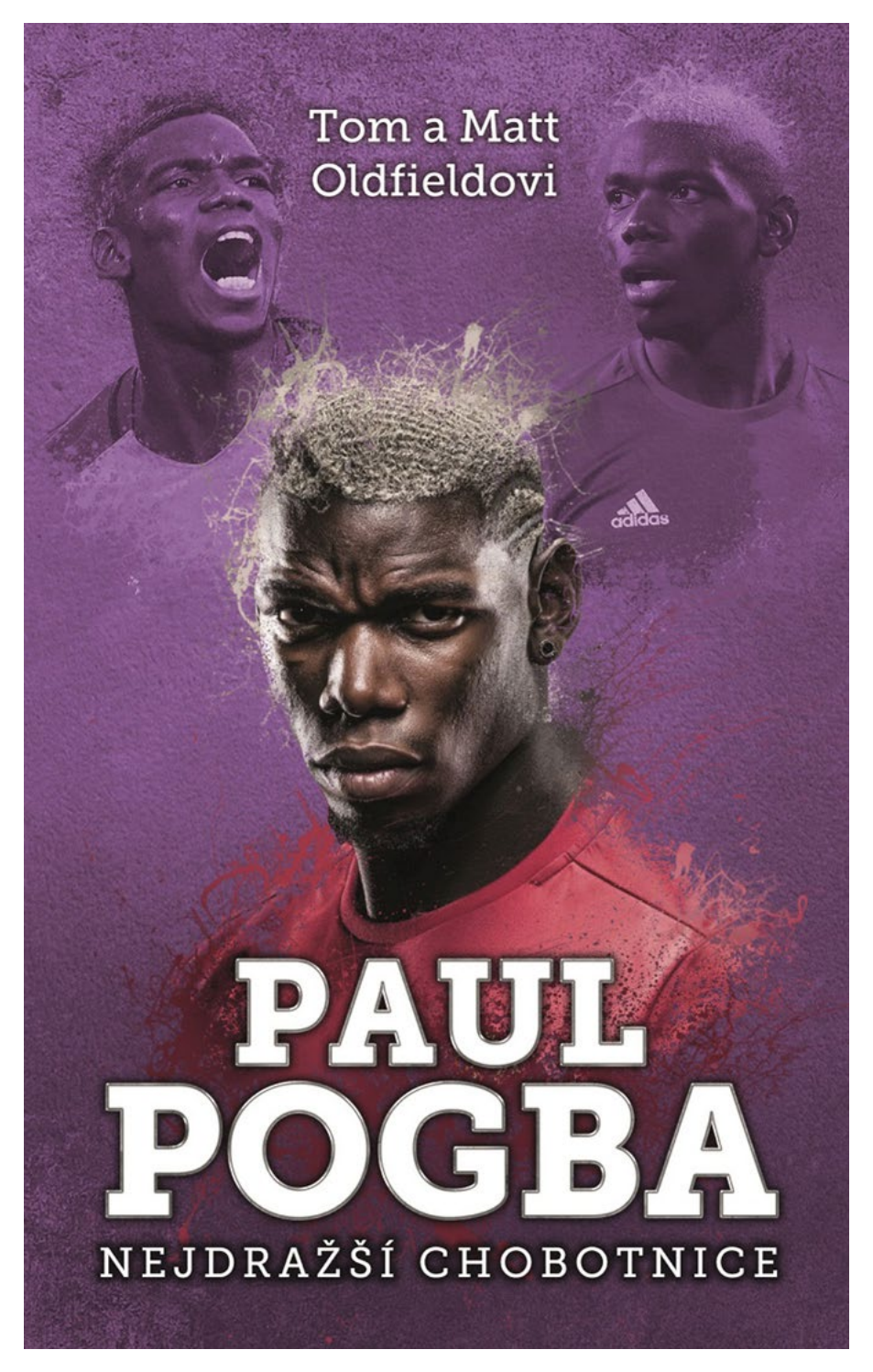

Tom a Matt
Oldfieldovi

PAUL POGBA

NEJDRAŽŠÍ CHOBOTNICE

Paul Pogba: nejdražší chobotnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom a Matt Oldfieldovi
Paul Pogba: nejdražší chobotnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Tom a Matt Oldfieldovi
PAUL POGBA:
NEJDRAŽŠÍ CHOBOTNICE

TOM A MATT OLDFIELDOVÍ

P A U L
POGBA

NEJDRAŽŠÍ CHOBOTNICE

Noahovi a budoucím Oldfieldům.
Těšíme se, až si tu knížku společně přečteme.

PODĚKOVÁNÍ

PŘEDEVŠÍM BYCH RÁD PODĚKOVAL vydavatelství John Blake Publishing, zejména pak redaktorovi Jamesi Hodgkinsonovi za to, že mi poskytl příležitost pracovat na těchto knihách a neúnavně mě podporoval. Psát příběhy pro příští generaci fotbalových fanoušků je pocta i radost.

Nedělal bych to nebýt Toma. Vděčím mu za mnohé, především za to, že věří v mé spisovatelské schopnosti. Připadám si jako Robin vydávající se na sólovou dráhu po oné skvělé spolupráci s Batmanem. Doufám, že mu (Tomovi, ne Batmanovi) novými knihami udělám radost.

Dále bych chtěl poděkovat svým kamarádům za to, že zařídili, abych se z těch dlouhých hodin před notebookem nezbláznil. Pangu, Wille, Millsi, Dougu, Johna a Charlie – trochou kafe a dobré nálady nikdy nepohrdnu.

Už jsem poděkoval svému bratrovi, velmi vděčný jsem však i zbytku své rodiny, zejména Melisse, Noahovi a samozřejmě i mámě a tátovi. Právě mí rodiče ve mně probudili mé dvě největší záliby: fotbal a knihy. Jsou nesmírnou inspirací pro všechno, co dělám.

Nakonec musím říct, že bych tohle všechno nezvládl nebýt Ioniny podpory a pochopení během dlouhých, prací nabitých víkendů. Miluji tě.

KAPITOLA 1

#Pogback

„TENHLE ZÁPAS PROSTĚ MUSÍTE VYHRÁT,“ řekl José Mourinho svému týmu Manchester United, když na domácím hřišti nastupovali proti šampionům Premier League. „Naše hvězdy dneska musí zářit.“

Paul věděl, že je jednou z těch hvězd, o kterých Mourinho mluví. Jeho návrat na Old Trafford za 86 milionů liber byl nejdražším přestupem léta 2016. Twitter zachvátila kampaň „#Pogback“* a tisíce fanoušků si koupily jeho dres s nápisem „6 POGBA“ a napodobovaly jeho skvělé triky a účesy.

* Hříčka se slovy „Pogba“ a „back“, anglicky „zpátky“ (pozn. překl.).

V osmnácti letech se Paul přesunul do Juventus, po čtyřech letech se však vrátil do Manchesteru United. Tento francouzský hráč získal slávu coby mezinárodní hvězda a čtyřnásobný vítěz Serie A. Očekávání byla vysoká. Od odchodu Paula Scholese hledal Manchester United schopného záložníka a Paul plně vyhovoval: všestranný záložník, který dokáže sebrat soupeři míč, kličkovat a střílet. Stylem hry částečně Patrick Vieira, částečně Zinédine Zidane a částečně Ronaldinho. Ten jistě vrátí Manchesteru jeho starou slávu – alespoň tak vypadal velký plán, který si vytvořil Mourinho, když nastoupil do funkce trenéra.

Po skvělém začátku nové sezony v utkání proti Southamptonu však Manchester United prohrál dva zápasy v řadě, a to s místním rivalem Manchesterem City a s Watfordem. Spousta lidí Paula kritizovala. Je opravdu tak dobrý, jak se říká? Proč neměl ta utkání pod kontrolou? Proč nedal žádný gól? Za co za něj Manchester zaplatil tolik peněz?

„Těch negativních komentářů si nevšímej,“ říkala mu jeho matka Yeo. Vždycky byla velmi podstatnou součástí Paulova života, poskytovala

mu rady a podporu, když je nejvíce potřeboval.
„Všichni víme, jak jsi dobrý!“

Anglický fotbal byl rychlejší a fyzicky náročnější než italský. Paul potřeboval čas, aby se přizpůsobil, aby se sžil se svými novými spoluhráči a znovu se dostal do formy. Čas ale neměl. Fanoušci United se nemohli dočkat jeho úspěchů.

„Dali jsme spoustu peněz za nové skvělé hráče, tak letos musíme vyhrát ligu,“ tvrdili.

„Je načase zazářit,“ říkal si Paul, když vbíhal na hřiště Old Trafford. Hluk davu jen zvýšil jeho adrenalin. Při 70 000 divácích, kteří skandovali jeho jméno, šlo opravdu o divadlo snů. Paul měl klidnou povahu a nikdy se necítil nervózní – ani když byl pod tlakem. Věřil svému talentu a byl odhodlaný vyhrát. Dnes nastupoval bez vlasů obarvených na blond, dnes to bral hodně vážně.

Od výkopu posouval tým kupředu rychlými přihrávkami a ráznými výpady vpřed. Manchester United se díky hlavičce Chrise Smallinga ujal vedení, což je povzbudilo k dalším útokům. Leicester prostě nemohl udržet tempo s triky, které předváděli Jesse Lingard, Marcus Rashford a zejména Paul, který určoval tempo celé té show.

Když kličkoval dopředu, podařila se mu úžasná přihrávka Zlatanu Ibrahimovičovi, který srazil míč hrudí k zemi a vystřelil z voleje na bránu, naneštěstí však kousek nad břevno. „To mohl být ten nejlepší gól na světě!“ řekl Paul s velkým úsměvem na tváři.

Opravdu si to užíval.

Když dostal míč na levou stranu, usiloval jen o jednu věc: vystřelit. Dostal se dopředu a vypálil raketovou střelu. *Bum!* Míč prolétl vzduchem s výraznou falší. Brankář neměl šanci, rána se ale odrazila od tyče.

„Skoro!“ pomyslel si Paul. „Příště to dám.“

Juan Mata vybíhal dopředu a přihrál Paulovi. Aniž by míč nějak usměrnil, rovnou ho krásně přihrál Jessi Lingardovi, který ho rychle vrátil před Juana, jenž úspěšnou střelou na branku dokončil krásný týmový gól.

„Neuvěřitelné!“ křičel Marcus ve chvíli společného nadšení.

Tým Manchesteru byl pořádně rozjetý a o tři minuty později zvedl Marcus skóre na 3:0. Pak těsně před polčasem poslal Daley Blind rohový kop do pokutového území. Paul využil svou sílu

a výšku, aby se dostal přes obránce, a dal hlavičku do vzdálenějšího rohu branky.

Gooo!!!!

Paul dal konečně první branku v barvách Manchesteru United. Byl to úžasný pocit. Fanoušci, kteří čekali, že uvidí jeho příznačné gesto „dab“, které používá pro vyjádření nadšení z gólu, však byli zklamáni. Paul místo toho ukázal prstem k nebi a s úlevou si oddechl. Konečně získal první zářez – čtyři roky poté, co opustil Manchester United –, a mohl tak svým kritikům dokázat, že se v něm mýlí.

„Gratuluju, byl to první z mnoha!“ řekl Jesse a objal svého kamaráda.

Byl to jeden z těch případů, kdy zápasu domínuje jeden hráč, a také důvod, proč Mourinho nakoupil hráče za částku, která překonala dosavadní světový rekord. Pokaždé když Paul získal míč, bylo to povzbuzivé a vzrušující a fanoušci United ho hlasitě povzbuzovali a doufali v další gól. Byl srdcem týmu, přesně jak Mourinho předpověděl.

„To je o dost lepší!“ řekl mu trenér po zapískání ohlašujícím konec zápasu. „Jsi prvotřídní hráč a dneska jsi to předvedl.“

Paul měl ze svého výkonu radost, především se však radoval z třígólové výhry. Vrátil se na Old Trafford se snem o zisku těch největších trofejí: za vítězství v Premier League, Anglickém poháru a v Lize mistrů. Každá výhra byla krůčkem k dosažení těchto cílů.

„Ano, ale umím to ještě líp,“ odpověděl Paul sebevědomě.

Vždycky se toužil zdokonalovat. Učil se od nejlepších – Patricka Vieiry, Zinédina Zidana, Paula Scholese a Andrey Pirla – a stále v tom pokračoval. Superhvězdy jako Zlatan či Wayne Rooney měly spoustu zkušeností, o které se s ním mohly podělit. Paul byl připraven udělat všechno, co jen jde, aby se stal nejlepším záložníkem na světě.

Ze sídliště ve francouzském Renardière ušel pořádný kus cesty, ale stále to byl tentýž Paul jako předtím – zvědavý, soupeřivý, talentovaný, jedinečný a především rozený vůdce a rozený vítěz.

KAPITOLA 2

Renardière

„JÁ CHCI HRÁT!“ křičel Paul a tahal Mathiase za tričko. „Nech mě hrát! Teď je řada na mně!“

Už hodiny sledoval, jak jeho bratři, dvojčata, hrají stolní tenis, a hrozně se nudil. Vydatně přišlo a on nerad zůstával uvnitř. Neměl se tam jak zabavit. Chtěl běhat po trávě uprostřed sídliště, jeho bratrům však nijak nevadilo, že musejí zůstat v suchu jejich panelákového bytu.

Mathias ho ignoroval, a tak mu Paul šlápl na nohu a začal tahat za tričko Florentina. Když si chodili hrát ven, dvojčata musela na svého mladšího bratra dávat pozor. Paulovi byly teprve tři

roky, o dva méně než jim, ale chtěl dělat všechno co oni. Všude je doprovázel jako stín.

„Dobře, fajn, to by mohla být legrace,“ řekl Florentin a podal mu pátku. „Je velká jako celá tvoje ruka!“

Mathias zahrál podání a míček prolétl těsně vedle Paula, který ho skoro ani nestihl zahlédnout. Při druhém podání Mathias odpálil míček ještě silněji. Paul ho tentokrát zahlédl, ale šance, že by dokázal reagovat dost rychle, byla nulová.

„No tak, buď na něj hodnější!“ zasmál se Florentin. „Je malej! Musíš mu dát šanci.“

Tentokrát se míček pohyboval pomaleji a Paul se hodně soustředil a odpálil ho přes sítku přímo na hranu stolu, odkud spadl na zem dřív, než se po něm Mathias mohl natáhnout. Paul získal bod – a jeho bratr z toho neměl radost.

„Šťastná náhoda! Kde ses to naučil?“ zeptal se Mathias.

Paul pokrčil rameny – sledoval bráchy snad celou věčnost! Zatímco se venku stmívalo, on se uvnitř stále více zlepšoval ve stolním tenise. Byl odhodlán se před staršími bratry nenechat zahánbit a přirozený talent na všechny sporty mu

v tom pomohl. Mathias a Florentin si oddechli, když zaslechli, že je matka Yeo volá nahoru.

„Kluci, už je čas jít domů!“

Když hráli fotbal s místními dětmi, Yeo musela obvykle zakřičet šestkrát či sedmkrát, než její synové vyrazili domů. „O vítězství rozhodoval poslední gól,“ vymlouvali se obvykle a rychle si umývali ruce před večeří. Ovšem dnes, bez fotbalu, přišli hned. Slyšela, jak jejich malé nožičky ťapkají po spoustě schodů vedoucích k jejich bytu.

Sídliště Renardière v oblasti Roissy-en-Brie nebylo nejlepším místem k životu, ale rozhodně ani nejhorším. Yeo byla velmi vděčná, že má kolem sebe dobré sousedy. Většina rodin v Renardière přišla do Francie z afrických zemí, jako jsou Guinea, Senegal či Mali, a rády se s ostatními dělily o svou hudbu, tanec či kuchyni. Mathias, Florentin a Paul měli spoustu kamarádů, se kterými si hráli, a dokud byli spolu a poblíž, Yeo věděla, že jsou v bezpečí.

„Ahoj, mami, co je k večeři?“ zeptal se Mathias, když proběhl dveřmi a skočil na pohovku. Malý byt byl náhle opět plný hluku a pohybu. Yeo

bývala raději, když hráli fotbal, protože se vždycky vraceli tiší a unavení.

„Kuře, rýže a fazole,“ odpověděla. I když pracovala hodně tvrdě, vždycky se snažila zajistit, aby její rostoucí chlapci dostávali dobrou a zdravou stravu.

„Ach jo, už zase!“ zakřičel Florentin, ale Yeo měla příliš napilno se servírováním jídla, než aby ho vnímala.

„Copak jste dneska dělali?“ zeptala se, když usedali k jídlu.

„Hráli jsme stolní tenis a já vyhrál!“ naparoval se vesele Paul.

„Ne, nevyhrál!“ zakřičela společně dvojčata. Florentin dal mladšímu bratříčkovi malý záhlavec.

„No, skoro,“ poopravil svá slova Paul s drzým výrazem, který Yeo zbožňovala.

„Aspoň ho nechali, aby si taky zahrál,“ řekla si v duchu, když nandávala přídavek.

„Doufám, že zítra nebude zase pršet,“ prohodil Mathias s plnou pusou. „Musíme pokračovat v tom fotbalovém zápase – můj tým je o moc lepší než ten tvůj!“

Florentin si to nemyslel. „Ani omylem, jsme za vámi jen o dva góly – vyhrajeme!“

Takhle vypadal každý večer v Pogbovic domácnosti, ale hádky byly vždycky přátelské. Yeo byla moc ráda, že se spolu její kluci neperou.

„Můžu hrát zítra s vámi?“ zeptal se Paul a jeho bratři zmlkli. Ptal se jich každý týden a oni mu každý týden říkali ne. Byl pořád příliš mladý a malý, než aby hrál s velkými kluky, ale na ty mladší byl naopak příliš dobrý. Už dovedl kopnout do míče pořádně silně a kličkovat celý den kolem ostatních hráčů ho moc nebavilo. Chtěl nějakou výzvu.

„Slibuju, že až ti budou čtyři, budeš s námi moct hrát,“ řekl Florentin.

„Ale nebude se ti to líbit. Zraníš se a budeš brečet,“ dodal Mathias, ale Paul na něj našťavaně pohlédl. Neměl náladu na takové vtípky. Byl dost silný, aby mohl hrát, a dost statečný, aby dokázal pokračovat i s rozbitým kolenem.

„Dal by si někdo zmrzlinu?“ zeptala se Yeo, a všechno bylo najednou zase v pořádku.

Věděla přesně, jak své syny uklidnit. Byli to hodní kluci, ale občas na ně musela být přísná.

Chtěla, aby věděli, co je dobré a co špatné, a nedostali se tak do problémů, až budou v pubertě.

„A kdo je dneska na řadě s pomáháním při umývání nádobí?“

Mathias ukázal na Paula, který ukázal na Florentina, který ukázal na Mathiase. „No, tak to asi uděláme všichni společně!“

KAPITOLA 3

Tým Pogbových

KDYŽ SLEDOVAL FOTBALOVÝ ZÁPAS od postranní čáry, nemohl se Antoine přestat usmívat. Mathiase a Florentina viděl hrát na Renardière už mnohokrát, ale tentokrát to bylo poprvé, kdy do akce nastoupil i jeho nejmladší syn. Malý Paul byl stále teprve čtyřletý, ale se staršími kluky bojoval statečně. Jeho bratři ho teď nechránili, ale s míčem u nohy vypadal spokojeně. Jeho technika byla velmi dobrá na někoho tak malého. Měl v sobě velký potenciál.

„Bude ještě lepší než dvojčata!“ pomyslel si hrdě Antoine.

Kdysi v Guineji byl Antoine velmi dobrým fotbalistou, ale když se ve svých třiceti letech přestěhoval do Francie, bylo mnohem těžší najít dobrý tým. Stále hrál, protože tu hru miloval, ale jak stárl, zranění byla čím dál víc znát. Když se narodili kluci, jeho kariéra skončila, on se však rozhodl, že jeho synové dojdou dál.

„Stanou se z vás fotbaloví hrdinové, jakým jsem chtěl být i já,“ řekl jim.

Antoine a Yeo se rozešli, když byly Paulovi pouhé dva roky, otec však žil stále blízko. Pokaždé když u něj kluci zůstávali přes víkend, je brával na zápasy Paris Saint-Germain a také se dívali na další utkání v televizi, zvlášť když hrál Paulův oblíbený tým Marseille.

Antoine své syny vždycky vybízel, aby se dívali pozorně. „Viděli jste ten mistrovský kousek?“ ptal se jich a ukazoval na obrazovku. Když to bylo na videu, posunul to zpátky a přehrál akci znovu. „Musíte se neustále učit nové věci, abyste byli nejlepší. Nikdy nesmíte být líní!“

Když zápas skončil, Paul se rozběhl za tátou.

„Pěkně jsi hrál, kluku!“ řekl Antoine a pořádně ho objal.

Paul měl sice na nohou pár škrábanců, ale na tváři mu zářil ten největší úsměv. „Ostatní jsou možná větší, ale já jsem šikovnější,“ řekl tátovi hrdě.

Antoine pokýval hlavou – sebevědomí je velmi důležité. „Teď se musíš naučit, jak vyhledávat a rozdávat skvělé přihrávky,“ řekl mu. „Kličkování je zábava, ale ne v každé situaci se to hodí. Občas musíš vidět, kde jsou tví spoluhráči. Je to týmová hra.“

Paul pozorně poslouchal – chtěl se zlepšovat a jeho táta toho o fotbalu věděl spoustu. Paul byl zatím stále velmi malý a kličkování a zkoušení triků ho opravdu moc bavilo. Vypadalo to mnohem působivěji než obyčejné přihrávky, i když ho to dostalo do nesnadné situace. Větším klukům se nelíbilo, když je zahanboval prcek o dva roky mladší než oni, a tak ho často kopali do kotníků nebo strkali na zem. Občas se Paul vracel domů s brekem, příští den se však vždycky vrátil, aby odehrál další fotbalový zápas. K tomu, aby se stal hvězdou, potřeboval jistou odolnost.

Vždycky, když se Antoine přišel podívat, jak Paul hraje, dal mu pár nových rád. Když občas